

## **A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság**

**Kfv. III. 37.169/2015/5. szám**

A Kúria a Dr. Mándó Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek a (...) kormánytisztviselő által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalalperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. november 6. napján kelt 13.K.33.238/2014/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

### **ítéletet:**

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.33.238/2014/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

### **Indokolás**

A kínai állampolgár felperes 2014. március 8. napjáig érvényes, keresőtevékenység folytatási célú tartózkodási engedéllyel rendelkezett. A (...) Kft. szakács munkakörben alkalmazta 2013. szeptember 2. napjától. A felperes 2013. november 14. napján a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóságán (az elsőfokú hatóság) új magyarországi szálláshelyeként a (...) szám alatti ingatlant jelentette be, egyidejűleg csatolta a Kft. igazoló lapját, mely szerint munkaviszonya 2013. november 6. napján megszűnt. Az elsőfokú hatóság 2013. november 20. napján kelt felhívásában a felperest - a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 18. § (1) bekezdés a) pontjára, és 13. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással - a tartózkodási céljának igazolására hívta fel és érvényes munkaszerződése, munkavállalási engedélye és a foglalkoztatásának megkezdésére vonatkozó NAV bejelentőlap csatolását kérte. Egyúttal figyelmeztette, hogy amennyiben a kért dokumentumokat 2013. december 27. napjáig nem csatolja, az erre

vonatkozó határidő meghosszabbítását sem kéri, a tartózkodási engedélyét a Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontja alapján visszavonja. Postai úton a felperes által bejelentett lakcímére megküldött felhívás kétszeri sikertelen kézbesítést követően „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza az elsőfokú hatósághoz. Az elsőfokú hatóság a 2014. január 3. napján kelt 106-1-61607/5/2013-T számú határozatával a felperes tartózkodási engedélyét visszavonta, figyelemmel arra, hogy a felperes tartózkodási célja megszűnt, munkaviszony hiányában a lakhatására és megélhetésére, valamint a kiutazás költségeire fedezettel nem rendelkezik, és egészségügyi ellátások teljes körére sem minősül biztosítotttnak. A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2014. június 18. napján kelt 106-T9168/12/2014. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta azzal, hogy a felperes magyarországi tartózkodása keresőtevékenység céljából a Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontja alapján nem igazolt. A felperes 2014. február 11. napján benyújtott tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmére és az ahhoz csatolt, a (...) Kft.-vel kötött elő- munkaszerződésre hivatkozással hangsúlyozta, hogy a jelen eljárás 2014. január 1. napját megelőzően, hivatalból indult, így nincs arra lehetőség, hogy az alperes előtt összevont engedélyezési eljárás induljon meg. A felperes bankszámlakivonatából ugyanakkor megállapította, hogy a felperes megélhetését biztosító anyagi fedezettel rendelkezik, magyarországi szálláshelye igazolt, rendelkezik a tovább- vagy visszautazáshoz szükséges feltételekkel, és az egészségügyi ellátások költségeit biztosítani tudja.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a hiánypótlási felhívást egyéni körülményeire tekintettel nem tudta átvenni, az abban meghatározott határidőig önhibáján kívül nem rendelkezett új munkalehetőséggel. Álláspontja szerint az alperes indokolatlanul szűken értelmezi a Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontjában meghatározott tartózkodási cél fogalmát, hangsúlyozta, hogy a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007. (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Harmvhr.) 59. § (1) bekezdése kizárólag okirati bizonyítást ír elő a tartózkodási cél igazolása érdekében. Utalt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság másik egyedi ügyben hozott ítéletében foglaltakra. A Harmvhr. 59. § (1) bekezdés és a Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontja értelmezését illetően kifejtette, hogy új munkalehetőséget 2014. február 11. napjáig nem sikerült találnia, 2014. január 1. napjától pedig az összevont engedélyezési eljárásban már nincs lehetőség munkavállalási engedély kiadására, ezért a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (1) bekezdésében rögzített méltányosság elvével súlyosan összeegyeztethetetlen, hogy a tartózkodási cél elfogadását az

alperes munkavállalási engedély benyújtásához kösse. Megítélése szerint az összevont kérelmezési eljárásban az alperesnek lehetősége volt arra, hogy a foglalkoztatás támogatására vonatkozó szakhatósági állásfoglalást a munkaügyi központtól beszerezze, és annak megadását követően a tartózkodási engedély visszavonásáról szóló határozatot megsemmisítse. Álláspontja szerint a szakhatósági állásfoglalás beszerzéséig a jelen eljárást fel kellett volna függeszteni, majd annak birtokában az alperes az elsőfokú határozat megváltoztatásával megállapíthatta volna, hogy 2014. március 8. napjáig érvényes tartózkodási engedéllyel rendelkezett. Ezt követően lehetett volna folytatni a tartózkodási engedély meghosszabbítására irányuló eljárást, mely „lépcsőzetes megoldással” kiküszöbölhető lett volna a jelenlegi jogszabályi környezetből következő, számára hátrányos anomália, miszerint a hivatalból indult eljárásban nem lehet összevont engedélyezési eljárást lefolytatni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felek között nem volt vitatott az, hogy a jelen eljárás hivatalból indult annak vizsgálata tárgyában, hogy a felperes rendelkezett-e a Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontjában meghatározott igazolt tartózkodási céllal, figyelemmel arra, hogy bejelentette, munkaviszonya 2013. november 6. napján megszűnt. Az sem volt vita tárgya, hogy az elsőfokú hatóság által kiírt felhívásban foglaltaknak a felperes nem tett eleget, a megadott határidőig tartózkodási célját nem igazolta. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a jogalkotó a külföldiek munkavállalását szigorú feltételekhez köti. Ezeknek a feltételeknek a külföldi állampolgárnak a tartózkodási engedély kérelem előterjesztésekor, illetőleg a tartózkodási engedély érvényességi ideje alatt is meg kell felelnie, e feltételek megteremtése/fenntartása pedig kizárólag a kérelmező kötelezettsége. Ennek megfelelően a Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontjának kógens rendelkezése értelmében a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár nem felel meg a 13. § (1) bekezdés a), valamint c)-i) pontjaiban foglalt valamely feltételnek. A Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontja írja elő a Magyarországon való tartózkodás feltételéül a tartózkodási cél igazolását. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az utóbb, 2014. februárban előterjesztett, tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelemre indult eljárásban benyújtott előmunkaszerződést, a perbeli, hivatalból indult eljárásban nem lehetett figyelembe venni, annak tárgya ugyanis a fentiekben kifejtettek szerint az volt, hogy a felperes 2014. március 8. napjáig érvényes tartózkodási engedélyének a feltételei a munkaviszony megszűnését követően fennálltak-e, azaz a felperes a tartózkodási célját a felhívásban foglalt okiratokkal igazolta-e.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlanul hivatkozott arra a felperes, hogy az összevont kérelmezési eljárásban beszerzendő szakhatósági állásfoglalással a tartózkodási célja utóbb, a visszavont engedélyre is kihatással lehet, kvázi a munkaviszony megszűnésének időpontjától igazolást nyerhetett volna, ugyanis legfeljebb az elő- munkaszerződés megkötésétől, a munkaügyi központ támogatása esetén igazolhatja a tartózkodás célját. Ennek vizsgálata azonban a kérelemre indult eljárás tárgya volt, azaz irreleváns a 2013. novemberében hivatalból indult, a munkaviszony megszűnése folytán vizsgált feltételek fennállásának szempontjából. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a kiadott tartózkodási engedély alapjául szolgáló feltételek fenntartása és igazolása a felperes érdek- és feladatkörébe esik.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. Alapvetően a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság más egyedi ügyben hozott ítéletének indokolásában kifejtettekre hivatkozott. Kifejtette, hogy a 2013. november 20. napján kelt hiánypótlási felhívásban kért munkavállalási engedélyt - a 2014. január 1. napjától hatályba lépett új jogszabályi rendelkezések miatt - már nem volt lehetősége önállóan beszerezni. A Ket. 1. § (1) bekezdésében rögzített méltányosság elvével súlyosan összeegyeztethetetlennek tartotta az alperes azon eljárását, amelynek keretében tartózkodási célja elfogadását annak tudatában kötötte új munkavállalási engedély benyújtásához, hogy a Harmtv. 29/A. § szerinti új szabályozás alapján ennek teljesítésére már nincs lehetősége. Hangsúlyozta, hogy a Harmvhr. 59. § (1) bekezdése szerinti felsorolás nem tartalmazza a munkaügyi központ által kiadott munkavállalási engedélyt, sem a foglalkoztatás támogatásáról szóló állásfoglalását, így az alperes jogszerűtlenül kötötte a munkaügyi központ támogatásához tartózkodási célja igazoltságát.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2)

bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben. Ennek megfelelően szükségesnek tartja leszögezni a Kúria, hogy a felperesnek a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Ket. szabályok megsértésére vonatkozó kifogását nem vizsgálhatta, ugyanis az elsőfokú bíróság nem alkalmazta, így meg sem sérthette a Ket. előírásait, eljárására a Pp. szabályai voltak az irányadók.

A Kúria egyetértett az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával, hogy jelen perben kizárólag a 2013. novemberében, hivatalból indult idegenrendészeti eljárás és az annak eredményeként hozott - keresettel támadott - közigazgatási határozatok képezhették a felülvizsgálat tárgyát. Ezen eljárásban az elsőfokú hatóság a munkaviszony megszüntésre tekintettel tartózkodási céljának igazolására hívta fel a felperest, a felhívásban foglaltaknak azonban a felperes nem tett eleget, így a keresőtevékenység folytatási célú, egyébként még érvényes tartózkodási engedély ellenére sem lehetett tartózkodási célját igazoltnak tekinteni. Helytállón mutatott arra rá az elsőfokú bíróság, hogy a tartózkodási célnak folyamatosan fent kell állnia, a munkaviszony megszűnése azonban ezt megkérdőjelezte, és a hatósági felhívás ellenére a felperes igazolást a megadott határidőn belül nem terjesztett elő. Mindebből következően jogszerűen és megalapozottan döntött az elsőfokú hatóság a felperes tartózkodási engedélyének visszavonásáról, a Harmtv. 18. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Rámutat arra is a Kúria, hogy a másodfokú eljárás során az alperes a figyelembe vehető tényeket és körülményeket értékelte, és ennek alapján az elsőfokú hatóság egyes rész döntéseit - a külföldi megélhetésének biztosítottasága, a szálláshely igazoltsága, a tovább- vagy visszautazáshoz szükséges feltételek megléte, az egészségügyi szolgáltatások igénybevétele tekintetében biztosítottaság - vonatkozásában részben megváltoztatta, a felperes által igényelt eljárást, a 2014. január 1-től módosult jogszabályi rendelkezésekre tekintettel azonban a másodfokú eljárás alatt már nem folytathatta le.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy el kell különíteni az idegenrendészeti hatóság 2013. novemberében hivatalból indított eljárását a felperes által 2014. februárjában indított, a tartózkodási engedély meghosszabbításának kérelmezésére irányuló eljárástól. A jogszabály módosítás előtt hivatalból megindított eljárás eredményeként hozott határozat elleni fellebbezés kapcsán indult másodfokú eljárásban - mint ahogy arra a felperes is helyesen hivatkozott - a Ket. 102. § (2) bekezdése értelmében új tények és bizonyítékok is felhozhatók. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel új jogi alapokon lenne lefolytatható a másodfokú eljárás, és annak alapján ezen okokból,

új jogszabályi rendelkezésekre tekintettel lenne minősíthető az elsőfokú határozat.

A 2014. január 1. napjától hatályos Harmtv. 29/A. §-a a 2013. évi XCIII. törvény 63. §-ával nyert beiktatást a törvényben, visszamenőlegesen, a korábban indult eljárásokra vonatkozóan nem alkalmazható. Arra a felperes csak a 2014. februárjában kérelmére indult eljárásban hivatkozhatna. Ez az eljárás a jelen perben felülvizsgált eljárástól elkülönül. A jelen perben felülvizsgált alperesi határozatok szempontjából kizárólag annak volt jelentősége, hogy a hivatalból megindult eljárás során a felperes tartózkodási célját nem igazolta, ezért az alperesi hatóságok jogszerűen döntöttek a tartózkodási engedély visszavonásáról. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes által hivatkozott másik bírói ítélet, eseti döntés semmiféle kötőerővel nem bír, így erre alapozottan a felülvizsgálati kérelem ezen kitétele nem volt értékelhető.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem volt jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdés szerinti felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2015. május 12.

**Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró**